

Na soutoku Teplé a Studené

Nestěžuji si tu.

V téhle nadmořské výšce rukávec beránků,
jež napásli se nebeských sedativ,
a mé já zatlučené v krytu, na který můžete zaklepat,
pokud vás zajímá, jestli jsem živ.

Klepe se tak, že vystoupáte na Mrtvý Luh,
vytrhnete statnou kopřivu a šleháte s ní o stěnu větru.

Když nosem natáhnete její štiplavý zemitý pach,
budiž to znamením, že nespím, že rozhýbal jsem nohy,
z tíhy sladké vyrval je a při povzdechu ach
dal krvi zas kolovat.

Pijte, co bych neudělal pro pocestnou,
když trápí ji žízeň.

Pijte, já vím, že za moc nestojí,
sám jsem kdysi vyprahlý scházel do Čech,
s horečkou zlatokopa odloupával omítku kostelů
a hrudky drtil mezi zuby, jestli v nich vláha slz Marie při porodu,
kdyby aspoň stopa –

Nikdy nic. Opouštěl jsem ta svatá místa
dojatý pouze sám sebou. A takový založil jsem rod.
V roce nula, bez Krista.

Od té doby tucet sebestředných generací přiteklo a vyschlo,
aniž hladina se pohnula, až do třinácté kámen hodil
kdosi bez viny.

V rozestupech kruhy vymizely do ztracena,

mně pod očima zůstaly dva poslední.

A tak pijte, jen třeba svlažte rty, ať znovu ve vás
ohlásí se síla, jež svému projevu napomáhá tím,
že rodí si bytost s titulem žena,
a mně v žilách ať ztuhnout zas může
ona parodie na krev, v níž koluje chemie prvotní zrady,

vím, jak trpělivě ji filtrují mokřady,
jak bez ostychu ostrými tu pálí
reflektor měsíce –

ale já neuteču, já jen nohy rozhýbal,
z tíhy sladké vyrval je a při povzdychu
dal životu zas kolovat.

A teď už zase musím spát.
Odstupte, Marie, ať vám neublížím.
Štěrbiny mých zavírajících se očí mají sílu lisu.